

La Comédiathèque

Son Kartuş

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Bu metin ücretsiz olarak okumaya sunulmuştur.
Herhangi bir halka açık kullanım, profesyonel veya amatör (ücretsiz dahi olsa) için, yazar Jean-Pierre Martinez'den izin almanız gerekmektedir :
<https://comediatheque.net>

Son Kartuş

Jean-Pierre Martinez

Tükenmiş bir oyun yazarı, kariyerini yeniden canlandıabilecek bir röportaj için bir gazeteciyi ağırlar. Ancak tiyatroda bazen göründüğü gibi değildir..

Karakterler :

Yazar
Ziyaretçi

*Bu iki karakter hem erkek hem de kadın olabilir.
Olası dağılımlar: 2 erkek, 1 erkek ve 1 kadın, 2 kadın.*

Dağınık bir oturma odası. Bir adam (ya da bir kadın) koltukta uyuklamaktadır. Birden telefon çalar ve onu derin uykusundan çıkarır. Telefonu uyurgezer gibi açar.

Yazar (*pek nazik olmayan bir tonla*) – Alo! (*Dinlemeden*) Şimdi diyeceksiniz ki randevu iptal oldu, değil mi? (*Kendine gelmeye çalışarak*) Crédit Mutuel? (*Yumuşayarak*) Ah, pardon, şey... Bir gazeteciyi bekliyorum da, röportaj yapacak...Evet, biliyorum, küçük bir açık var, gördüm... Büyük mü? Orta diyelim, o zaman...Neyse, kelimelerle oynamayalım şimdi... Merak etmeyin, az önce çıkışın yeni aldığı bir çeki yatıracaktım zaten...Bir sonraki oyunum için verilen bir avans çeki, evet...Tiyatroya arada bir gider misiniz? Tabii, bu konu değil şimdidi...Şey, hattınız pek iyi değil... Ah, zannedersem kapı çaldı, gazeteci olmalı...Evet, aynen öyle, sizi arayacağım... Ah, şimdî sizi hiç duyamıyorum... Gerçekten kapatmam gerekecek...

Yazar telefonu kapatır ve iç çeker. Yavaşça kendine gelir, biraz sersemlemiş bir halde ayağa kalkar. Dış görünüşü ve kıyafeti oldukça dağınıktır.

Yazar (*seyirciye*) – Olmak ya da olmamak...? Shakespeare haklıydı, asıl soru bu. En azından, sabahları aynaya baktığında hep bunu düşünüyorum. (*Salonda genç biri varsa ona hitap ederek*) Genç ve güzelken tabii, bu sorunun cevabı tartışılmaz. Ama belli bir yaşı geçince... Olmak ya da ARTIK olmamak...? İnanın bana, işte bütün mesele bu. Ve maalesef, karşınıza çıkan cevap genelde şu oluyor: Olmak ya da eskiden olmak. Ve bu Shakespeare'den değil... Maalesef acı bir gerçek. Sonra insan kendini avutabilir... “Düşünüyorum, öyleyse varım.” Saçma! Bu, artık sadece düşünmekten başka bir şey yapamayan yaşıtları ne kadar rahatlatır, bilmiyorum. Peki, neyi düşünenecekler? Geçmişteki karmaşık hayatı mı? Şu anki mükemmel olmayan halimi mi? Yoksa gelecekteki pek de umut vermeyen koşullu halimi mi? Hâlâ tiyatro yazarı olmak mı, yoksa artık olmamak mı? Benim için esas soru bu... Bir tavsiye: Asla oyun yazarı olmayın. Ben başka hiçbir şey yapmadığım için bu işe giriştim. Ama en ufak bir yeteneğiniz varsa öğretmen ya da... ne bileyim, başka bir meslek seçin. Mesela hayat boyu tam zamanlı yapabileceğiniz bir iş. Biliyor musunuz, oyunculara ne derler? “Aralıklı çalışanlar.” Bu, mesleklerinde ancak ara sıra var oldukları anlamına gelir. Tiyatro yazarları da aynı. Oynamayan bir oyuncu, tam anlamıyla oyuncu değildir. Ve yazmayan bir yazar, artık yazar değildir. Büyük Shakespeare'in, “olmak ya da olmamak” derken bunu düşündüğüne eminim. Muhtemelen benim gibi, o da ilham sıkıntısı çekiyordu. Tabii “şimdi” dediğim... bu durum yıllardır sürüyor. (*Bir süre durur*) Garip bir rüya gördüm. Sahnedeydim, bir oyun arkadaşıyla. Salon boştu. Birilerinin gelip gelmeyeceğini konuşuyorduk. Sonra birden, salonun dolduğunu fark ettik. Trajik olan, oynayacak bir şeyimiz yoktu. Çünkü yazar, oyunu yazacak bir fikir bulamamıştı. Bir yazar için, sayfa dolmaz korkusu, bir oyuncunun “kara delik” korkusu gibidir. Trajik bir durum...

Bir kapı zili çalar. Yazar bir an duraksar. Aynaya bakar, kıyafetlerini biraz düzeltir ve saçına hızlıca bir tarak geçirir. Zil tekrar çalar.

Yazar – Evet, evet, tamam, geliyorum...

Yazar kapayı açmaya gider ve kısa bir süre sonra, daha genç, daha modern giyinmiş ve çok daha dinç görünen bir kadın (ya da bir erkek) ile geri döner.

Ziyaretçi – Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bay Doutreligne.

Yazar – Dentreligne.

Ziyaretçi (*mekanın dağınıklığını fark ederek biraz şaşkınlık*) – Afedersiniz?

Yazar – Doutreligne değil. Dentreligne. Charles Dentreligne. Bu benim adım. En azından bunu bildiğinizi düşünüyordum...

Ziyaretçi – Tabii, haklısınız, özür dilerim. Bu bir takma ad, sanırım?

Yazar – Hayır, neden olsun ki?

Ziyaretçi – Bilmiyorum... Dentreligne, bir yazar için... Bu durumda, izin verirseniz, bu isim oldukça kaderci diyebilirim.

Yazar – Bir gün takma ad seçeceğim olursam, Doutretombe alırım. En azından anılarımın iyi satılacağından emin olurum.

Ziyaretçi – Ah, evet... (*Yazara endişeli bir bakış atar.*) Beni uyandırmadım, değil mi?

Yazar – Uyandırmak mı? Asla! Sizi uyandırabileceğinizi düşündüren ne?

Ziyaretçi – Bilmiyorum, ben sadece...

Yazar – Bu arada saat kaç?

Ziyaretçi – Üzgünüm, saatim yok.

Yazar – Muhtemelen bu yüzden geç kaldınız.

Ziyaretçi – Geç mi? Ama... saat kaç olduğunu bile bilmiyorsunuz ki...

Yazar – Gerçek bir gazeteci gibi konuşuyorsunuz... Her şeye bir cevabınız var. Neyse, bu röportajı yapacak mıyız, yapmayacak mıyız? Benim yapacak başka işlerim var.

Ziyaretçi (*dişlerinin arasından*) – Öyle diyorsanız...

Yazar – Afedersiniz?

Ziyaretçi – Hayır, şey... Evet, hadi başlayalım! Buraya bunun için geldik, değil mi?

Yazar – Bu arada şanslısınız. Hiç röportaj vermem.

Ziyaretçi – Çok mu talep geliyor?

Yazar – Simdilerde daha az, doğru. Ama... eskiden talep geldiğinde de reddederdim.

Ziyaretçi – Anladım...

Yazar – Kadınların erdeminin çekicilikleriyle ters orantılı olduğunu düşününenlerden misiniz?

Ziyaretçi – Asla... Yani evet ama... Bunu ima etmek istemedim...

Yazar – Peki, neyi ima etmek istediniz?

Ziyaretçi – Hiçbir şeyi...

Yazar – Hayır! “Bunu ima etmek istemedim” dediniz. Yani bir şey ima etmek istediniz!

Ziyaretçi – Yanlış ifade ettim, hepsi bu.

Yazar – Yanlış ifade eden bir gazeteci... İyi başladık...

Ziyaretçi – Affedersiniz.

Yazar – Peki, neden bu soruyu sordunuz?

Ziyaretçi – Hangi soruyu?

Yazar – Bana hâlâ çok röportaj isteği gelip gelmediğini sordunuz.

Ziyaretçi – Bilmem... Ben buraya size sorular sormaya geldim... Röportajın amacı bu, değil mi?

Yazar – Evet, ama gerçek sorular... Aptalca sorular değil.

Ziyaretçi – Sanırım gazetecilik soruları demek istiyorsunuz.

Yazar – Gazetecilerden nefret ederim...

Ziyaretçi – Genelde ünlü kişiler gazetecilerden nefret eder...

Yazar – Evet, neden acaba...

Ziyaretçi – Oysa gazeteler sayesinde tanınmayanlar bir gün anonimlikten kurtulabilir...

Yazar – Bu bir bakış açısı.

Ziyaretçi – Bir gazeteci bakış açısı.

Yazar – Aynı zamanda gazeteleri ünlü kişiler satar.

Ziyaretçi – Kesinlikle, gazetelerin işi ünlü kişilerden bahsetmektir... İnsanlar onları unutmasın diye...

Yazar – Beni görmek için "Gösteri Toplumu" hakkında mı konuşmaya geldiniz, yoksa eserimle ilgili sorular mı soracaksınız?

Ziyaretçi – Oraya geleceğim, merak etmeyin. (*Odaya göz gezdirir.*) Oturabilir miyim?

Yazar – Tabii, buyurun...

Ziyaretçi – Teşekkürler...

Ziyaretçi oturur. *Rahatsız edici bir sessizlik olur. Yazar biraz toparlanır.*

Yazar – Affedersiniz, ikimiz de kötü bir başlangıç yaptık.

Ziyaretçi – Hiç sorun değil, sizi temin ederim...

Yazar – Doğruyu söylemek gerekirse, artık insanlarla fazla görüşmüyorum. Galiba biraz münzевi oldum...

Ziyaretçi – Özür dilemeyin, normal bir durum... Sonuçta, aniden evinize geliyorum...

Yazar – Bir şey ister misiniz?

Ziyaretçi – Evet... Aslında size birkaç soru sormak istiyordum.

Yazar – Bir şey içmek ister misiniz, demek istemiştim.

Ziyaretçi – Ah evet, pardon... Şey... Bir kahve olsa güzel olurdu.

Yazar – Kahvem yok. Aslında kahvem var ama kahve makinem bozuldu. Bu da epey uzun zaman önceydi. Birkaç ay boyunca suyu tencerede ısıtıp, filtre olarak Kleenex kullanarak kahve yapmaya devam ettim. Ama Kleenex bitince, kahveden vazgeçmeye karar verdim.

Ziyaretçi – Hiç önemli değil, zahmet etmeyin.

Yazar – Size bitki çayı yapabilirim. Papatya? Önceden söyleyeyim, şekerim yok.

Ziyaretçi – Çok cazip ama... Teşekkürler, böyle iyiyim.

Yazar – Pekâlâ... O halde sizi dinliyorum...

Ziyaretçi – Tamam, öyleyse... İlk sorum şu: El yazısıyla mı yoksa bilgisayarla mı yazıyorsunuz?

Yazar bir an şaşkınlıkla durur.

Yazar – Afedersiniz, ama tam anlamadım. Hangi gazete için çalışıyoysunuz?

Ziyaretçi – Aslında... tam olarak bir gazete değil. Yani, *Le Figaro Littéraire* gibi basılı bir gazete değil.

Yazar – *Le Figaro Littéraire* mi?

Ziyaretçi – Daha çok... dijital bir dergi, dediğimiz şeylerden biri.

Yazar – Anladım, bir internet sitesi yani...

Ziyaretçi – Diyelim ki... bir web dergisi. *Tiyatroyu Yaşamak*.

Yazar – *Tiyatroyu Yaşamak* mı?

Ziyaretçi – Derginin adı bu. Beğenmediniz mi?

Yazar – Yoo, yoo... Biraz yaşlılara yönelik bir dergi gibi hissettiriyor, ama neyse... Zaten artık tiyatroya sadece yaşlılar gidiyor.

Ziyaretçi – Doğru...

Yazar – *Tiyatroyu Yaşamak*. Ne yazık ki artık çok az kişi tiyatrodan geçinebiliyor, biliyor musunuz...

Ziyaretçi – Bizim yayınımızın amacı da tam olarak bu: çağdaş yazarları öne çıkarmak. Bu röportaj, okuyucularımıza sizi daha iyi tanıma fırsatı sunacak. En azından bir oyun yazarı olarak...

Yazar – Anlıyorum. Ve yani, ilk sorunuz şu: El yazısıyla mı yoksa bilgisayarla mı yazıyorum?

Ziyaretçi – Evet, doğru.

Yazar – Bunun, okuyucularınızı meraktan öldürdüğüne tahmin edebiliyorum.

Ziyaretçi – Peki?

Yazar – Peki? Tahmin edeceğiniz üzere, yaşam gereği, başlangıçta el yazısıyla yazıyordum. Daha matbaa yeni icat edilmişti, bilgisayar tabii ki yoktu.

Ziyaretçi – Tabii...

Yazar – Hatırlıyorum... İlkokul bitirme törenimde vaftiz annem bana bir Mont Blanc dolma kalemi hediye etmişti. Altın kaplama ucu vardı. Ona çok bağıydım.

Ziyaretçi – Anladım. Bir nevi geçiş nesnesi, öyle mi?

Yazar – Aynen... Annenin yerine geçen bir şey, isterseniz böyle diyelim. Biliyorsunuz, yazmak aynı zamanda bir çeşit psikanalizdir.

Ziyaretçi – Ah evet...

Yazar – Aynı derecede etkisizdir, ama parayı harcamak yerine biraz para kazanma ihtimaliniz olur, en azından teoride.

Ziyaretçi – Anladım...

Yazar – Biliyorum... Beni bu halde görünce, analizimin pek işe yaramadığına dair düşündükleriniz doğru olabilir...

Ziyaretçi – Ah, hayır, kesinlikle öyle değil...

Yazar – Beni tamamen mutlu bir insan gibi mi görüyorsunuz?

Ziyaretçi – “Mutlu” belki aklıma gelen ilk kelime değil ama... Peki ya sonra?

Yazar – Sonra, dolma kalem bozuldu.

Ziyaretçi – Tıpkı kahve makinesi gibi.

Yazar – Aynen öyle. İlk oyunumdan kazandığım telif ücretleriyle, eski siyah-beyaz filmlerde gördüğünüz türden bir dactilo aldım. *Sunset Boulevard’ı* izlediniz mi?

Ziyaretçi – Evet, sanırım... Ama çok uzun zaman önceydi.

Yazar – Ne yazık ki, yazmam için bir senaryo karşılığında bana bakacak düşmüş bir yıldız bulamadım.

Ziyaretçi – Yine de çok romanesk bir hikâye... Hâlâ o dactiloya sahip misiniz?

Yazar – O da sonunda bozuldu.

Ziyaretçi – Ah, ne yazık...

Yazar – Sonra, ilk elektrikli daktilolardan birini aldım... O zamanlar devrim niteliğindeydi, biliyor musunuz? Küçük bir ekranı vardı, tipki bilgisayar gibi ama yalnızca iki ya da üç satır gösteriyordu. Yine de, son baskından önce birkaç düzeltme yapma imkânı sunuyordu. Bu da oldukça mürekkep ve kâğıt tasarrufu sağlıyordu. Birkaç yıl kullandım, ve sonra...

Ziyaretçi – Elektrikli daktilo bozuldu, ve siz de bir Mac aldınız.

Yazar – Hayır, ondan sonra bu sefer ben bozulmaya başladım ve bir “gölge yazar” tuttum.

Ziyaretçi – Gölge yazar mı? Demek istedığınız...

Yazar – Gölge yazarın ne olduğunu bilmiyor musunuz?

Ziyaretçi – Yani, şey...

Yazar (*şok olmuş bir ifadeyle*) – Edebiyatta gölge yazar! Bu ifadeyi duymadınız mı?

Ziyaretçi – Hayır...

Yazar – Bir yazar ilham tıkanıklığı yaşadığında, kitaplarını onun yerine yazması için bir gölge yazar tutar.

Ziyaretçi – Ah, anladım...

Yazar – Neyse... İşte o kişi bilgisayarı kullanıyordu. Tabii ki başta ona biraz dikte ediyordum. Ama kısa sürede her şeyi kendi başına yazmaya başladı.

Ziyaretçi – Bilgisayar mı?

Yazar – Hayır, gölge yazar!

Ziyaretçi – Vay canına.

Yazar – Çok yetenekliydi, biliyor musunuz?

Ziyaretçi – Anlıyorum.

Yazar – Buffon'un bir sözü vardır: “Üslup, insanın ta kendisidir.”

Ziyaretçi – Evet, şey...

Yazar – İşte o gölge yazar, tam anlamıyla benim üslubumu.

Ziyaretçi – Gerçekten mi?

Yazar – Bir İsveçliydi.

Ziyaretçi – Kim?

Yazar – Benim gölge yazarıım!

Ziyaretçi – Ah, pardon...

Yazar – Bana bir soru soruyorsunuz, ama anlattıklarım sizi pek ilgilendirmiyor gibi görünüyor...

Ziyaretçi – Ah, hayır! Çok ilgileniyorum, ama... Bu gölge yazar hâlâ sizinle mi?

Yazar – Ne yazık ki hayır. Bu yüzden yıllardır hiçbir şey yazamıyorum...

Ziyaretçi – Belki İsviç'e geri dönmüştür.

Yazar – Hayır... Basitçe söylemek gerekirse, öldü.

Ziyaretçi – Ah, kahretsin... Demek istedigim... Bu çok üzücü bir hikâye.

Yazar – Evet... Ona çok bağılıydım. Ama ne yapabilirsiniz ki? Kendini gerçek bir yazar sanmaya başlamıştı. Ondan kurtulmam gerekti.

Ziyaretçi – Ondan kurtulmak mı?

Yazar – Her gün papatya çayına biraz arsenik ekledim. *Madame Bovary* gibi öldü.

Ziyaretçi – Ah, evet...

Yazar – Flaubert şöyle der: "Madame Bovary benim." İşte evet, Antonio ile birlikte benim bir parçam da öldü.

Ziyaretçi – Antonio mu?

Yazar – Evet, İsviçeli gölge yazarım! Onun kaybından sonra, bir daha asla kendi tarzımı bulamadım.

Ziyaretçi – Demek bu, yazmayı bıraktığınız zamana denk geliyor.

Yazar – Evet... 124. oyunumda takılıp kaldım.

Ziyaretçi – Bunu duymak gerçekten üzücü.

Yazar – Zor bir dönemden geçtim, bu doğru. İlk zamanlardaki ilhamımı yeniden bulmak için, elimde kalan son birkaç euroyla kendime bir Mont Blanc dolma kalem aldım.

Ziyaretçi – Ama bu yeterli olmamış...

Yazar – İntiharın eşiğine geldim... Ve kartuş alacak bir kuruşum bile kalmamıştı.

Ziyaretçi – Tabancanız için mi...

Yazar – Kalem için!

Ziyaretçi – Affedersiniz...

Yazar – Eskiden eroine bağımlı olduğum dönemden kalma bir eski şırıngam vardı. Her sabah kendimden biraz kan alıp kalemi bununla dolduruyordum. Bir komedi yazmam istenmişti. Ama kırmızı mürekkep, bilirsiniz... Daha çok kara düşünceler getiriyor. (*Gazetecinin şaşkınlığını fark ederek*) Hiç not almadı musunuz?

Ziyaretçi – Alıyorum, alıyorum... (*Küçük bir kayıt cihazı çıkarır.*) Ama... bunu kaydetmem gerekir mi, emin değilim...

Y a z a r – Yani, şimdiye kadar anlattığım saçmalıkların hepsine gerçekten inanıyorsunuz, öyle mi?

Ziyaretçi, yazarın kendisiyle dalga geçtiğini anlar.

Ziyaretçi – Tabii ki bir şakaydı. Çok komik bir şaka, gerçekten... İsveçli bir gölge yazar... Ama sizin aynı zamanda komedi yazarı olduğunuzu bilmiyordum.

Yazar – Muhtemelen bu yüzden bana röportaj yapmaya bir komedyen gönderdiler... Hâlâ papatyɑ çayı istemiyor musunuz?

Ziyaretçi – Arsenikli mi, arseniksiz mi?

Ziyaretçi, zorlama bir kahkaha atar.

Yazar (*çok ciddi*) – Başka bir soru?

Ziyaretçi – Evet, şey... İlk oyununuzu çok beğenmiştim. Başka oyunlar da yazdınız mı?

Yazar – Pardon?

Ziyaretçi – Yani... kendi kaleminizle yazdığınız oyunları kast ediyorum, İsveçli gölge yazarınızinkini değil. (*Kendi şakasına gülerek.*) Şaka yapıyorum...

Ama yazar gülmez.

Yazar – 123 oyun yazdım.

Ziyaretçi – 123 mü! Vay canına... Peki, ne hakkında?

Yazar (şaskınlıkla) – Ne hakkında mı? Tiyatrom hakkında beni sorgulamaya geliyorsunuz ve oyunlarımı okumadınız mı?

Ziyaretçi – Tabii ki hepsini değil, ama...

Yazar – Tam olarak kaç tanesini okudunuz?

Ziyaretçi – Sanırım... Birini... İlkini... En azından ilk birkaç sayfasını. Röportaj için çok geç bilgilendirildim... Dün intihar eden bir *Tiyatroyu Yaşamak* gazetecisinin yerine geçici olarak geldim.

Yazar – Kaç sayfa?

Ziyaretçi – Tamamen dürüst olmam gerekirse... Beşinci sayfaya kadar gelebildim.

Yazar – Oyun metni altıncı sayfada başlıyor...

Ziyaretçi – Ama başlığı gerçekten çok beğendim.

Yazar – Ah, öyle mi? (*Alayla*) Peki, ilk oyunumun adı neydi? Hemen hatırlayamıyorum.

Ziyaretçi – Şu anda hatırlayamıyorum ama eminim ki çok beğenmiştim.

Yazar – Basın kartınızı görebilir miyim?

Ziyaretçi – Eee... Tabii ki... (*Cebinde bir şey arıyormuş gibi yapar.*) Ama... Sanırım...

Yazar – Gazeteci değilsiniz...

Ziyaretçi, bir an tereddüt eder ve ardından cevap verir.

Ziyaretçi – Hayır.

Yazar – Anladım. Beni soymaya mı geldiniz? Bu aralar çok yaygınmış, öyle diyorlar. Hırsız, gaz şirketinden bir çalışan gibi davranışın yatağın altındaki parayı götürüyormuş. Buna aldatmaca hırsızlık diyorlar, sanırım.

Ziyaretçi – Aldatmaca hırsızlık mı?

Yazar – Haklısınız, size pek uymuyor... Aldatmaca hırsızlık için yeterince kurnaz görünmüyorsunuz. Ayrıca bir edebiyat gazetecisi taklidi yapmayı seçmezdiniz.

Ziyaretçi – Aslında, ben...

Yazar – Bilmiyorum ki... Pizza kuryesi olarak daha inandırıcı olabilirdiniz.

Ziyaretçi – Haklısınız...

Yazar – Şimdi, buraya para bulmak için geldiyseniz... İsterseniz birlikte arayabiliriz?

Ziyaretçi – Ben bir oyuncuyum.

Yazar – Eğer buraya bir rol bulmak için geldiyseniz, düşündüğümden bile daha aptalsınız demektir. Ve inanın bana, çitayı zaten oldukça yüksek koymuştum.

Ziyaretçi – Bir gazeteciyi ilk kez canlandırıyorum. Rolü hazırlamak için pek zamanım olmadı.

Yazar – Medyokre bir oyuncu olma ihtimalinizi de göz ardı etmeyelim, değil mi? Peki, bu kötü komedinin yönetmeni kimiş?

Ziyaretçi – Menajeriniz.

Yazar – Menajerim mi? Hâlâ bir menajerim olduğunu bile bilmiyordum...

Ziyaretçi – Röportajın, egonuzu biraz şişirip sizi tekrar çalışma masasına oturtmanın iyi bir yolu olacağını düşünmüştür.

Yazar – O da düşündüğümden daha aptalmış, demek ki.

Ziyaretçi – Ama gerçek şu ki artık yazmıyorsunuz... Neredeyse bir yıldır son el yazmanızı bekliyormuş.

Yazar – Ne yapabilirim ki? İlhamımı kaybettim, dedikleri gibi. Bir yazar için ilham eksikliği, bir oyuncunun sahnede sözlerini unutması gibidir. Ne zaman geleceğini asla bileyemezsiniz, ve üstesinden nasıl geleceğinizi de.

Ziyaretçi – Bir yıl... Hafiza kaybı için biraz uzun bir süre, değil mi?

Yazar – 123 komedimin birincisini bile okumamışsınız, ama benden 124'üncüsünü yazmamı mı isteyeceksiniz?

Ziyaretçi – Ben şahsen umursamıyorum. Ama menajeriniz, o oldukça önemsiyor gibi görünüyor. Size bu ufak komedyi oynamam için bana yüz euro verecek kadar en azından.

Yazar – Yüz euro mu? Menajerimin hâlâ beni bu kadar değerli gördüğünü düşünmezdim. (*Bir süre sessizlik olur.*)

Ziyaretçi – Peki, şimdi ne yapıyoruz?

Yazar – Ne yapıyoruz derken?

Ziyaretçi – Gazeteci olmadığını artık biliyorsunuz. Bunu bildığınıze göre, bu röportaja devam etmek istemeyeceğinizi düşünüyorum.

Yazar – Neden? Eserlerimle ilgili sormak için başka harika sorularınız mı vardı? Mesela... Slip mi, boxer mi? Deniz mi, dağ mı? Kruvasan mı, bisküvi mi? Buharlı mı, yelkenli mi?

Ziyaretçi – Tamam, anladım, iş birliğine açık olmadığınız belli. Peki, ben ne anlatacağım ona?

Yazar – Kime?

Ziyaretçi – Georges'a, menajerinize!

Yazar – Bu sizin sorununuz. Ne isterseniz anlatın.

Ziyaretçi – Şey... Röportajdan sonra bana yüz euro daha verecekti.

Yazar – Anlıyorum... Siparişin yarısı başta, diğer yarısı sonuç tesliminde. Size olan güveni sonsuz olmalı...

Ziyaretçi (*kayıt cihazını göstererek*) – Kaseti ona götürmem gerekiyordu.

Yazar – Gerçekten bu röportajı yapmak istiyorsunuz, öyle mi?

Ziyaretçi – Parayı paylaşabiliriz.

Yazar – Paylaşmak mı? Neyin paylaşımı?

Ziyaretçi – Her birimize Elli euro.

Yazar – Siz tam anlamıyla delisiniz, biliyor musunuz?

Ziyaretçi – Sadece açım, hepsi bu. Menajerinizin söylediğine göre, sizin de pek zengin olmadığınız ortada. Artık hiçbir şey yazmıyorsunuz. Ve oyunlarınızı da kimse sahnelemiyor.

Yazar – Bunu bana hatırlatma nezaketinde bulunduğunuz için teşekkür ederim.

Ziyaretçi, döküntü dekoru kükümseyen bir bakışla süzer.

Ziyaretçi – Bilmiyorum, en azından bu parayla boyaları yenileyebilirsiniz.

Yazar – Yüz euro ile mi? Eğer bu fiyatta çalışan bir boyacı tanıyorsanız, hem de kaçak, bana numarasını verirsiniz.

Ziyaretçi – Yüz euro ile en azından birkaç kutu boyacı ve bir rulo alabilirsiniz.

Yazar – Ve boyayı siz mi yapacaksınız?

Ziyaretçi – Neden olmasın? Ama tabii ki ücretsiz olmaz...

Yazar – Benim için artık ip koptu, anlıyor musunuz? Komedy yazmak için ille de iyimser olmak gerekmıyor, bu doğru, ama bir yere kadar. Hâlâ aptallarla dalga geçmenin, bazlarını biraz olsun düzeltebileceğine inanmak lazım.

Ziyaretçi – Kendinizi biraz fazla dinlemiyorum musunuz siz?

Yazar – Sizce öyle mi?

Ziyaretçi – Yani... Tiyatro oyunu yazmak o kadar da kötü bir şey değil, sonuçta... Daha kötü meslekler de var, değil mi?

Yazar – Evet, mutlaka vardır...

Ziyaretçi – Mutlaka mı? Sabahları kalkıp bir saat metro yolculuğu yapan, Monoprix'de kasada çalışmak zorunda olan ve bunun karşılığında asgari ücret alan insanları olduğunu biliyor musunuz?

Yazar – Böyle bir çileden kurtulmak için mi apartman tiyatrosu yapmaya karar verdiniz?

Ziyaretçi – Bana ne teklif edilirse onu kabul ediyorum... Ve menajerim henüz büyük roller teklif etmedi.

Yazar – O da benimki kadar beceriksiz olmalı. Kim peki?

Ziyaretçi – Sizinkiyle aynı kişi...

Yazar – Anladım... (*Bir süre duraksar.*) Belki de haklısınız. Salyangoz IQ'nuza, bizim dünyada hayatı kalmak için benden çok daha donanımlısınız.

Ziyaretçi – Teşekkürler...

Yazar – “Düşünüyorum, öyleyse varım.” Ne aptalca bir laf, değil mi Descartes? Tam bir saçmalık. Bu dünya gibi bir çöplükte var olmaya devam edebilmekin ilk şartı, düşünmeyi bırakmak.

Ziyaretçi – Evet...

Yazar – Ama işte sorun şu. Düşünmememek, tipki sigara içmemek gibi... Hiç başlamamış olanlar için çok daha kolay.

Ziyaretçi – Eğer bunu bana söyleyorsanız, ben sigara içmiyorum.

Yazar – Bu arada aklıma gelmişken... Size önerebileceğim ufak bir iş var.

Ziyaretçi – Öyle mi? Eğer becerebileceğim bir şeye...

Yazar – Bu açıdan bakınca, seçenekler biraz daralıyor tabii.

Ziyaretçi – Peki?

Yazar – Benim gölge yazarım olur musunuz?

Ziyaretçi – Pardon?

Yazar – Her nasılsa menajerim yeni bir oyun yazmam için ısrar ediyor. Onu benim yerime siz yazabilirsiniz.

Ziyaretçi – Ama... Ben tiyatro yazarı değilim ki.

Yazar – Aramızda kalsın, pek oyuncu da sayılmazsınız zaten.

Ziyaretçi – Peki... Bir düşünelim... Peki, gölge yazarlık iyi para kazandırır mı?

Yazar – Tamamen, eserin altına imza atan yazarın tanınmışlığına bağlı.

Ziyaretçi – Söylediklerinize bakılırsa pek cesaret verici bir şey değil... Zaten süper ünlü degildiniz, bir de menajerinizin dediğine göre, artık kimse sizi hatırlamıyor.

Yazar – Ve düşünün ki, bu moralimi düzeltmek için size para ödedi...

Ziyaretçi – Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum, hepsi bu.

Yazar – Peki, ilgileniyor musunuz?

Kapı zili tekrar çalar.

Ziyaretçi – Birini bekliyorsanız, belki ben artık gideyim...

Yazar – Kimseyi beklemiyorum.

Yazar kapıya gider. Ziyaretçi kayıt cihazını toplamaya ve paltosunu giymeye başlar. Yazar geri döner, elinde açık bir zarf ve bir kağıt vardır.

Yazar – Bir kurye getirmiş.

Ziyaretçi – Ben artık kalkayım...

Yazar (*otoriter bir şekilde*) – Oturun yerine, siz!

Ziyaretçi şaşırır ama itiraz etmeden yerine oturur. Yazar, elindeki kağıdı dikkatle inceler.

Ziyaretçi – Bu nedir? Doğalgaz faturanız mı?

Yazar – Doğalgaz mı? Çoktan kestiler. Eğer kesmemiş olsalardı, şu anda hâlâ burada sizinle konuşuyor olur muydum, emin değilim.

Ziyaretçi – Peki nedir o zaman?

Yazar – Menajerimin yeni oyunum için gönderdiği bir özel anlaşma sözleşmesi.

Ziyaretçi – Bir sözleşme mi?

Yazar – Benden hemen imzalayıp geri göndermemi istiyor. Bu iş giderek daha tuhaf bir hal alıyor. (*Zarfın içinden bir çek çıkarır.*) Üstelik bir avans da göndermişler...

Ziyaretçi – Ne kadar?

Yazar – 500.

Ziyaretçi – 500 euro! Size hiç de kötü davranışmamışlar.

Yazar – Bilmiyorum, kararsızım... Siz buraya geldiğinizden beri, bu hikâyede benimle kim dalga geçiyor, onu düşünüyorum.

Ziyaretçi – Ama artık avansı aldığınıza göre başka seçenekiniz kalmadı. Yazmak zorundasınız bu komedyi.

Yazar – Çeki geri gönderebilirim. Sözleşmeyi henüz imzalamadım. Sanırım bu sahte röportaj, beni ikna etmeyi amaçlıyordu.

Ziyaretçi – O zaman imzalamayacak mısınız?

Yazar – Baskı altında yazmayı sevmem... Ama şu birikmiş faturalar yığını, biraz daha düşünmemse sebep oluyor. Eğer acısız bir şekilde intihar etmek istiyorsam, önce doğalgazın yeniden bağlanması gerektiğini söyleyeceğim.

Ziyaretçi – Peki ya benim iki yüz euro?

Yazar – Hani paylaşacaktık?

Ziyaretçi – Ama artık sipariş üzerine yazan bir yazar olduğunuzu göre... Bu biraz küçük hesap olur.

Yazar – O kadar acele etmeyin. Önce bir oyun konusu bulmam lazım.

Ziyaretçi – Ben size söyleyeyim, 500 euro için istediğiniz her şeyi yazabilirim.

Yazar (ziyaretçiye bakarak) – Peki, 250'ye?

Ziyaretçi – 250 mi?

Yazar – 500'ün yarısı! Evet, bu arada, siz de hâlâ teklifimi reddetmediniz.

Ziyaretçi – Hangi teklif?

Yazar – Benim gölge yazarı olma teklifi.

Ziyaretçi – Ah, ama hayır, bu bir şakaydı. Ben "istediğiniz her şeyi yazabilirim" dedim, ama tiyatro oyunu değil. Hele ki bir başyapıt asla!

Yazar – İstediğim her şey mi? İşte tam olarak sizden beklediğim bu.

Ziyaretçi – Affedersiniz?

Yazar – Bakın, benim alçakgönüllü bir şekilde söyleyebileceğim tek şey, sadece başyapıtlar yazabilirim. İstediğiniz her şeyi yazmak benim beceribildiğim bir şey değil. Bu da zaten beni tikayan şey, anlıyor musunuz? (*Bir süre durur.*) Yüzünüzdeki o aptal ifade, anlamadığınız izlenimini veriyor...

Ziyaretçi – Yani...

Yazar – Peki... Menajerim bir oyun yazmam için bana avans gönderiyor, ama maalesef, gerçek bir oyun yazacak ilhamı kaybettim. Takip edebiliyor musunuz?

Ziyaretçi – Bu noktaya kadar evet, sanırım.

Yazar – Bu çeki almak için herhangi bir şey yazabilirim, tıpkı meslektaşlarımın yapacağı gibi. Ama "herhangi bir şey" yazmayı beceremiyorum.

Ziyaretçi – Peki, neden?

Yazar – Sanırım Yahudi-Hristiyan bir suçluluk mirası... Ve menajerim bunu çok iyi biliyor, alçak herif. Herhangi bir şey yazamayacağımı biliyor.

Ziyaretçi – Peki, sonuç?

Yazar – Sonuç şu ki, siz bunu yazabilirsiniz!

Ziyaretçi – Gerçekten mi?

Yazar – Bu konuda size tamamen güveniyorum.

Ziyaretçi – Ama neden doğrudan yazmayı bilen bir gölge yazar bulmuyorsunuz?

Yazar – Böyle birini 250 euroya bulabilseydim, bunu çoktan yapmış olurdum.

Ziyaretçi – Anladım...

Yazar – Anladım mı? Anladım derken, kabul ettiğiniz anlamına mı geliyor?

Ziyaretçi – Hayır... Anladım derken, evet, sizi anlıyorum demek istedim.

Yazar – Peki ya sonra?

Ziyaretçi – Yani... Gerçekten "herhangi bir şey" yazabilir miyim?

Yazar – Başka bir şey yazabileceğinizi sanmıyorum.

Ziyaretçi – Ama menajeriniz, yani bizim menajerimiz, bunun "herhangi bir şey" olduğunu fark etmez mi?

Yazar – Menajerim mi? Beni başka bir oyun yazmaya zorlamak için bu saçma komedyi tezgahlayan o. Hiçbir şey yazmak istemediğim halde! Hak ettiğini alacak.

Ziyaretçi – Yani, onun oyununu alacak, siz de parasını.

Yazar – Görüyor musunuz? İsterseniz gerçekten komik olabiliyorsunuz! Peki, ne diyorsunuz?

Ziyaretçi – Peki... Sonuçta ne kaybedebilirim ki...

Yazar – İtibarınızı.

Ziyaretçi – İtibar ölüm değil ya.

Yazar – Eğer itibar öldürseydi, inanın bana, siz bu dünyadan çoktan göçüp gitmiştiniz.

Ziyaretçi – Tamam... Peki, ne zaman başlıyorum? Bekleyin bir bakayım... (*Ajandasını karıştırır.*) Bu hafta olmaz... Sanırım gelecek pazartesiden itibaren boş olabilirim.

Yazar, onun ajandasını elinden kapar ve göz atar.

Yazar – Ajandanızda o kadar çok boş sayfa var ki, oyunu doğrudan buna yazabilirsiniz. Ah, pardon, görmemişim... Üç ay sonra göz doktorunuzla bir randevunuz varmış.

Ziyaretçi – Bir göz doktorundan randevu almak gerçekten çok uzun sürüyor. (*Yazar sabırsız bir bakış atar.*) Tamam... Peki, ne zaman başlıyoruz?

Yazar – Neden şimdi başlamıyoruz, hazır buradayken?

Sabit telefon çalar. Yazar kimildamaz.

Ziyaretçi – Cevap vermeyecek misiniz?

Yazar – Sanırım yine bankadan arıyorlar, hesabımındaki açık yüzünden.

Ziyaretçi – Anlıyorum... Sanırım aynı bankayı kullanıyoruz.

Yazar – Crédit Mutuel.

Ziyaretçi – Sanırım ellerinde kalan tek şey, bizim hesap açıklarımızı ortaklaşımak.

Telefonun telesekreterinden bir ses duyulur.

Ses – Merhaba, ben Gonzague de Casteljarnac, Boulevard Beaumarchais Vakfı Başkanı. Bu yıl, vakfımızın *Boulevard Beaumarchais Büyük Ödülü'nü* eserlerinizin tamamı için size vermeye karar verdığını bildirmekten mutluluk duyuyorum. Törenin detaylarını birlikte düzenlemek için lütfen en kısa sürede bizi arayın.

Ziyaretçi – Bu da mı menajerinizin bir oyunu?

Yazar (*şaşkin*) – Bu da bir ihtimal...

Ziyaretçi – Başka ne olabilir ki?

Yazar – Yani, gerçekten eserlerim için bir ödül alabileceğimi hiç düşünmüyorsunuz?

Ziyaretçi – Bilmiyorum... Hiçbir şeyinizi okumadım ki...

Yazar – Ne olursa olsun, gazeteci olmadığınız yazık olmuş. Yeni *Boulevard Beaumarchais* ödülünü kazanan kişiyi ilk röportaj yapan kişi olma şansınız olurdu.

Ziyaretçi – Üzgünüm, tanımiyorum...

Yazar – Tanımıyorum musunuz? Ama *Boulevard Beaumarchais Ödülü*, komedi yazarları için neyse, gazeteciler için Pulitzer de odur!

Ziyaretçi – Pulitzer'i de bilmiyorum...

Yazar – Doğru ya, gazeteci değilsiniz. Şey, benzetmek gerekirse... Bir oyuncu için Molière gibi.

Ziyaretçi – Yani... Nobel Edebiyat Ödülü gibi mi?

Yazar – Hayır, o kadar da abartmayalım.

Ziyaretçi – Ben de öyle düşünmüştüm...

Yazar – Diyelim ki, kitabımda iyi bir tanıtımla, bu ödül yeni oyunumun satışlarını biraz artırabilir.

Ziyaretçi – Oyun kötü olsa bile mi?

Yazar – Çok büyük bir kültürünüz olmasa bile, en çok satan kitapların nadiren başyapıt olduğunu fark etmişsinizdir. Coğu, yazıldığı iddia edilen yazarlar tarafından bile yazılmamıştır. Hatta çoğu zaman o yazarlar bu kitapları okumamıştır bile.

Ziyaretçi – Ama genelde, bu tür best-seller’ları imzalayan kişiler aptal, yazanlar ise gerçek yazarlardır.

Yazar – O zaman diyelim ki bu sefer tam tersi olacak.

Ziyaretçi – Bu, menajerinize karşı pek adil değil.

Yazar – Sanırım tam olarak anlamadınız. Bu dolandırıcı, bu ödül alacağımı benden önce öğrenmiş ve acilen imzalamam için bir sözleşme göndermiş. Böylece, sadece 500 euro gibi komik bir meblağ karşılığında, yeni oyunumun tüm haklarını alacak. Ödülün getireceği reklamla tekrar başarılı bir yazar olacağımı çok iyi biliyor. Siz buna dürüstlük der misiniz?

Ziyaretçi – Açıkçası dürüstlük konusunda... Uzman değilim.

Yazar – Bir de bu saçma röportajla beni çalışmaya ikna etmeye kalkışması yok mu...

Ziyaretçi – Bu açıdan bakınca, haklısınız...

Yazar – Peki, yazacak misiniz bu oyunu, evet mi hayır mı?

Ziyaretçi (*bir an düşündükten sonra*) – Tamam... Ama röportaj için de iki yüz euro istiyorum.

Yazar – Paylaşacağımızı konuşmuştu.

Ziyaretçi – Sonuçta, siz söylediniz: Artık siz başarılı bir yazarsınız.

Yazar – Tamam. O zaman, işe koyulalım.

Ziyaretçi – Aslında, bir papatya çayı alabilirim şimdi...

Yazar – Açık konuşayım, size tavsiye etmem... Arsenik şişesinin hemen yanında saklıyordum. Ama madem bir yazar içeceğin istiyorsunuz, size başka bir şey önerem. (*Bir viski şişesi çıkarır.*) İşte, ilhamı bulmak için sihirli iksir. Ne yazık ki ben küçükken buna fazla kaptırmışım, artık bende işe yaramıyor...

Ziyaretçi – Peki...

Viskiden bir bardak doldurur, tek seferde içер ve yüzünü ekşitir.

Ziyaretçi (*etikete bakarak*) – İsveç viskisi mi? Beni de zehirlemeye çalışmadığınızdan emin misiniz?

Yazar – Yazmayı bitirmeden önce, hayır. (*Ona bir Mont Blanc dolma kalem uzatır.*) Size kutsal Mont Blanc kalemimi emanet ediyorum. Güç sizinle olsun. Masada kağıt var. Oturun ve yazmaya başlayın.

Ziyaretçi (oturur) – Saçma sapan şeyler yazsam bile, koca bir oyun yazabileceğimden emin değilim...

Yazar – Bu sadece bir tiyatro oyunu! 50 sayfayı doldurunca göz boyayabilir.

Ziyaretçi – 50 sayfa mı?

Yazar – Bunu üniversite sınavına hazırlayıormuşsunuz gibi düşünün. Sadece biraz daha uzun bir kompozisyon...

Ziyaretçi (rahatsız) – Üniversite sınavı mı...?

Yazar – Üniversite sınavını geçmediğinizi tahmin etmeliydim.

Ziyaretçi – Aslında geçebilirdim, ama treni kaçırıldım.

Yazar – O zaman bunu uzun bir mektup gibi düşünün.

Ziyaretçi – Ben genelde sadece kısa mesaj yazarımlı...

Yazar – Bu bir diyalog! Her cümlenin sonunda bir alt satıra geçiyorsunuz ve her yeni replik için bir satır atlıyorsunuz. Tiyatro oyununun yarısı boşluklardan oluşur. Beyaz alan!

Ziyaretçi – Bu yüzden size “Dentreligne” (*Satırarasında*) diyorlar sanırım...

Yazar – Aynen öyle! Bu oyunu dört el birlikte yazacağız. Siz satırları yazın, ben de satır aralarını doldururum...

Ziyaretçi – Ve imzayı siz atacaksınız.

Yazar – Michelangelo’nun imzasını attığı tüm tabloları bizzat kendisinin yaptığını mı sanıyorsunuz? Onun da yardımcıları vardı. Sadece son rötuşu o yapıyordu.

Ziyaretçi – Yine de, ben bir yazar değilim.

Yazar – Ama herkes yazar olabilir! Özellikle oyuncuları yazarı. Kanıt şunu ki, bunun için bir okul yok. Pizza kuryeliği ve psikanalistlikle birlikte hiçbir diploma gerektirmeyen nadir mesleklerden biri. Hatta pizza kuryesi için emin değilim, en azından bir scooter sürebilmeniz gerekiyor.

Ziyaretçi – Yine de bu iş bayağı bir uğraş gerektiriyor.

Yazar – Bir dolma kalem kartuşyla bir tiyatro oyunu yazabilirsınız. Bir roman için dört ya da beş kartuş gerekir.

Ziyaretçi – Peki...

Yazar – Size söylüyorum, bu tembellerin mesleği. Daha tembel olan sadece şairlerdir. Beş satırlık üçer kelimeyle cümleler yazıyorlar, etrafında bolca boşluk bırakıyorlar ve herkes onları dahi sanıyor.

Ziyaretçi – Ah evet, galiba bir şairin gölge yazarı olmayı tercih ederdim.

Yazar – Ah, hayır! Hemen hayalleri bırakın. Bir şairin bir gölge yazarı tutacak parası olduğunu hiç gördünüz mü? Hem de taksitle bile.

Ziyaretçi – Tamam... Nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Yazar – Başlangıç her zaman en zorudur, tabii. Özellikle bir komedi için.

Ziyaretçi – Demek ki bu bir komedi.

Yazar – Bir bulvar komedisi, evet. En azından *Boulevard Beaumarchais*'den.

Ziyaretçi – Komedi yazarı olarak sizi hiç hayal edemiyorum.

Yazar – Bu çok uzun zaman önceydi. Peki, neden bir gölge yazara ihtiyacım olduğunu sanıyorsunuz?

Ziyaretçi – Benim komik olabileceğimi sanmıyorum.

Yazar – Sizden kasıtlı olarak komik olmanızı beklemiyorum. Doğal komikliğinizin güvenin...

Ziyaretçi – Bu pek yardımcı olmadı.

Yazar – Bilmiyorum... Öldürmek istediğiniz biri var mı?

Ziyaretçi – Öldürmek mi?

Yazar – Komedi bunun için var! Kanunlar kaynanañızdan kurtulmanıza izin vermiyorsa, onunla dalga geçmek için bir oyun yazarsınız.

Ziyaretçi – Ben evli değilim. Peki ya siz, kayıinvalideniz var mı?

Yazar – Artık yok, ne yazık ki. Eşim beni terk etti. Kayıinvalidemi bile özler hale geldim, o kadar depresyondayım. Bu şartlarda nasıl iyi bir komedi yazmamı beklersiniz?

Ziyaretçi – Bilmiyorum... Düşünmeme izin verin... Ah, evet... Ablamdan nefret ederdim.

Yazar – Harika bir başlangıç...

Ziyaretçi – Ama maalesef öldü... Sanırım bir komedi için bu pek işe yaramaz...

Yazar – Duruma bağlı. Çok komik ölümler de vardır. Ablanız nasıl öldü?

Ziyaretçi – Kanserden.

Yazar – Ah, evet, ama işte bu... Hayır... Kanserle insanları güldürmek çok zor. Özellikle aileden biri söz konusuysa.

Ziyaretçi – Evet, haklısınız... Şanssızlık işte.

Yazar – Bazı konular vardır, tamamen komediye dirençlidir. Nedenini tam olarak bilmiyoruz. Sanırım uzun hastalık süreciyle alakalı. Tiyatroda en komik ölümler genellikle en kısa olanlardır. Mesela bir adam karısının kuaförden dönerken trenin altında kaldığını anlatırsa, gülmek isteyebiliriz. Ama eğer karısı üç yıllık bir kemoterapi sürecinin ardından safra kesesi kanserinden öldüyse, kimseyi güldüremez. Neden mi? Öyle işte.

Ziyaretçi – Peki...

Yazar – Ama denemek isterseniz...

Kapı zili çalar.

Ziyaretçi – Başka birini mi bekliyorsunuz?

Yazar – Sanırım kurye geldi. İmzalanmış sözleşmeyi almak için gelecekti. Kalemi bana uzatır misiniz?

Sözleşmeyi eline alır.

Ziyaretçi (endişeyle) – Emin misiniz?

Yazar – Nedenini bilmiyorum, ama size güveniyorum... (*Sözleşmeyi imzalar ve kalemi ona geri verir.*) Ben kurye ile ilgilenirken, bir fikir gelirse, çekinmeden yazın.

Yazar çıkar. Ziyaretçinin cep telefonu çalar ve o telefonu açar.

Ziyaretçi – Evet... Hâlâ onunlayım... Evet, evet, merak etmeyin, az önce sözleşmeyi imzaladı... Tamam, kapatmam lazım... Peki, sizi sonra ararım...

Telefonu kapatır. Yazar geri döner.

Yazar – Tamam... Artık geri dönüş yok. Az önce sizin ruhunuzu şeytana 500 euroya sattım. En çılgın hayallerinizde bile bu kadar iyi bir fiyat beklemiyordunuz.

Ziyaretçi – Bu pek gurur verici bir durum değil... Sizi her zaman bir "düşünceli yazar" olarak görmüştüm.

Yazar – Biliyor musunuz, çoğu yazar yazmaya sadece geçen yılın vergilerini ödemek için devam eder. Gelecek yılın kitaplarından alacakları avanslarla. Yazarların vergileri kaynakta kesildiği gün, edebiyat piyasası çok daha sessiz hale gelecek.

Ziyaretçi – Bilmiyorum, çünkü hayatımda hiç vergiye tabi olmadım.

Yazar – Ne şanslısınız... Bir kere bu çarka parmağınızı kaptırdınız mı, bir daha kurtulamazsınız. Neyse, nerede kalmıştık?

Ziyaretçi – Hiçbir yerde, korkarım.

Yazar – Evet, tam da bundan korkuyordum.

Ziyaretçi – Peki ya bir yazarın ilhamını kaybettigi bir hikâye yazsak?

Yazar – Anlıyorum... Bir kadın kapayı çalar ve gazeteci olduğunu iddia eder...

Ziyaretçi – Neden olmasın?

Yazar – Tiyatro içinde tiyatro... Kendime bir daha asla bu kadar basite düşmeyeceğime söz vermiştim.

Ziyaretçi – Herhangi bir şey yazabileceğimizi söylediniz!

Yazar – Peki... Ve bu nasıl biterdi?

Ziyaretçi – O kısmı bilmiyorum... Nasıl devam edeceğini bile bilmiyorum.

Yazar – Size bir viski daha doldurayım.

Bir bardak daha doldurur ve ona uzatır.

Ziyaretçi – Bilmiyorum...

Yazar – Hadi, için!

Ziyaretçi bardağı tek seferde içer.

Ziyaretçi – Sanırım biraz uyuşam, fikirler kafama daha kolay gelir.

Yazar – Hey! Size uyumanız için ödeme yapmıyorum!

Ziyaretçi – Şimdilik bana bir şey ödediğiniz yok zaten... Bu arada, doğru diyorsunuz, acaba ufak bir avans beni biraz motive eder mi?

Yazar – İstesem bile, Crédit Mutuel size avans vermem için yeni bir kredi açmayı kabul edeceğinden şüpheliyim... Ayrıca, gölge yazar olarak berbat bir iş çıkarıyorsunuz! Size “herhangi bir şey yazın” diyorum, onu bile yapamıyorsunuz!

Ziyaretçi – Benim de bir itibarım var! Saçma sapan bir şey yayımlayıp kendimi rezil etmek istemiyorum.

Yazar – Ama sizin adınız hiç görünmeyecek ki! İmza bende olacak!

Ziyaretçi – Belki öyle, ama yazanı ben bileyecim. İnsan biraz gururlu olur, değil mi?

Yazar – Peki, kimse size bir başyapıt yazmanızı yasaklamıyor, değil mi?

Ziyaretçi – Neden olmasın? Belki de düşündüğünüz kadar aptal değilimdir.

Yazar – Hadi bakalım, şaşırtın beni...

Ziyaretçi – Ama... Bütün bu viskilerden sonra acıktım. Yiyecek bir şey var mı?

Yazar – Size bir çalışma seansı için ödeme yapıyorum, akşam yemeği ziyafeti için değil.

Ziyaretçi – Açlık kötü bir danışmandır, derler.

Yazar bir paket bisküvi çıkarır ve ona uzatır.

Yazar – Alın, elimde birkaç tane Oreo kaldı.

Ziyaretçi – Teşekkürler. (*Bir tane yer.*) Bisküvileriniz biraz bayatlamış.

Yazar – Size gidip daha taze olanlarını almamı ister misiniz?

Ziyaretçi – Yok, gerek yok... (*İkinci bir bisküviyi ağızına atar.*) Aklıma bir fikir geldi!

Yazar (*irkılır*) – Neredeyse korkutuyordunuz beni...

Ziyaretçi – Bir adam bir kadın seviyor, ama aileleri birbirinden nefret ediyor.

Yazar – Bu *Romeo ve Juliet*.

Ziyaretçi – Bir adam bir kadın seviyor, ama babası kazara kadının babasını öldürüyor.

Yazar – *Le Cid*.

Ziyaretçi – Bir adam bir kadın seviyor, ama aslında o bir erkek.

Yazar – *Bazları Sıcak Sever*.

Ziyaretçi – Bu oyunu bilmiyorum.

Yazar – O bir film.

Ziyaretçi – Emin misiniz?

Yazar – Kesinlikle.

Ziyaretçi – Bir adam bir adamı seviyor, ama aslında o bir kadın.

Yazar – *Victor/Victoria*.

Ziyaretçi – Bir kadın bir kadın seviyor, ama aslında o bir erkek.

Yazar – *Tootsie*.

Ziyaretçi – Hay aksi... Çağdaş bir yazar olmak bu kadar zor muymuş? Her şey zaten yazılmış, öyle mi?

Yazar – Her şey...

Ziyaretçi – Ve özellikle en iyileri, değil mi?

Yazar – Hepsini mideye indirdiler ve bize sadece kırıntıları bıraktılar.

Ziyaretçi – Pislikler.

Yazar – Shakespeare, Corneille... Onlar için kolaydı... Kendilerinden önce hiçbir şey yazılmamıştı. İyi fikirler için sadece eğilip almak yeterliydi. Okuma yazma bilmeyen çağdaşlarının aksine, bir şeyler yazmayı bilen biri için ölümsüzleşme şansı çok yüksekti.

Ziyaretçi – Bugün hâlâ bir Molière'in çökabilecek yeri olsayıdı, fark ederdik, değil mi?

Yazar – İşte tam da bu yüzden artık bir başyapıt yazabileceğimi sanmıyorum ve sizden sadece "herhangi bir şey" yazmanızı istiyorum.

Bir süre sessizlik olur.

Ziyaretçi – Galiba bir viski daha alacağım.

Şişeyi alır ve büyük bir iştahla şişeden içer.

Yazar – Biraz yavaş olun, ama...

Şişeyi yerine koyarken bir oh çeker.

Ziyaretçi – İşte, buldum!

Yazar – Gerçekten mi?

Ziyaretçi – Ve bunu Racine ya da Feydeau'ya benzetemeyeceğinize eminim.

Yazar – Dinliyorum.

Ziyaretçi – Bir çift, uçak kazasında kocasını kaybeden bir arkadaşlarını ağırılıyor. Aynı zamanda, ona teselli vermeye çalışırken loto kazandıklarını öğreniyorlar.

Yazar – Harika! Bravo...

Ziyaretçi – Bakın işte, istedigimde neler yapabiliyorum.

Yazar – Bu benim ilk oyunumun konusu.

Ziyaretçi – Ah, öyle mi...

Yazar – Hani şu sizin okumadığınız oyun.

Ziyaretçi – Büyük beyinler aynı düşünüyor işte...

Yazar – Evet, benden önce doğmuş olsaydınız, bu oyunu siz yazabilirdiniz. Zaten bu benim en çok satan eserim...

Ziyaretçi – Sanırım *Officiel des Spectacles*'te özettini okumuştum...

Yazar – Kendi kendimi tekrar etmeye başladığım gün yazmayı bıraktım.

Coşku kaybolur. Bir süre sessizlik olur.

Ziyaretçi – Başka Oreo yok mu?

Yazar – Hepsini yediniz!

Ziyaretçi – Evet, zaten paketin ağızı açıktı. Ne zamandır açık olduğunu bilmek istemiyorum. Umarım gıda zehirlenmesi yaşamam...

Yazar – Hastalık iznine çıkarsınız artık. Ama şunu belirteyim, biz yazarlar hastalanıp çalışmamadığımızda hiçbir tazminat alamayız. Hele gölge yazarlar...

Ziyaretçi – Ama su an hâlâ açım.

Yazar – Gerçekten sadece yemek düşünüyorsunuz, değil mi?

Ziyaretçi – Genelde bu tür şeyleri hiç açlık çekmemiş olanlar söyler.

Yazar – Tamam, buzdolabında ne kaldığına bir bakayım...

Ziyaretçi – Bir şey daha...

Yazar – Şimdi ne var?

Ziyaretçi – Bu "gölge yazar" terimini pek sevmiyorum.

Yazar – Bak sen...

Ziyaretçi – Evet, bence aşağılayıcı bir terim.

Yazar – Aşağılayıcı mı? Kimin için?

Ziyaretçi – Benim için!

Yazar – Peki, size ne diyelim? Yedek yazar mı? Sonuçta, başrol oyuncuları istemedikleri sahnelerde dublör kullanıyor. Yazarların da yazmak istemedikleri sahneler için bir yedeği olamaz mı?

Ziyaretçi – Bilmiyorum... Resmî olarak, özel sekreteriniz olabilirim belki.

Yazar – Özel sekreterim mi?

Ziyaretçi – Birlikte dışarı çıkarsak ve sizi biriyle tanıştırmak zorunda kalsanız, "İste, gölge yazarım" demek istemezsınız herhalde.

Yazar – Doğrusu, birlikte dışarı çıkma ihtimalimizi hiç düşünmemiştim...

Ziyaretçi – Her halükarda... Bir kılıfı ihtiyacım var, değil mi?

Yazar – Bir kılıf mı?

Ziyaretçi – Bu arada, kılıf demişken... Kayıt dışı çalışan bir gölge yazar... Bu pek yasal değil. Bir sosyal güvencem olsa hiç fena olmazdı. Emekliliğimi de düşünmem gerek...

Yazar – Yemek kartı da ister misiniz?

Ziyaretçi – Tamam, özel sekreter olsun.

Yazar – Pekâlâ. Yemek kartı içinse, buzdolabında bir parça camembert kaldıysa onu bulurum.

Çıkmaya hazırlanır. Telefon çalar.

Ziyaretçi (*ahizeyi kaldırarak*) – Charles Dentreligne'nin sekreterliği, buyurun? (*Yazar, telefonu istemediğini işaret eder.*) Ah, hayır, şu an size bağlayamam... Neden mi? Çünkü öldü. Evet, bundan eminim. Adli tabip de burada ve inanın, hiç hoş bir manzara değil. Ah, öyle mi? Evet... Hayır... Tabii ki, bu iyi bir haber ama... Bu durumda bu ödül posthum olarak verilir. Peki, kusura bakmayın, otopsi başlamak üzere... Evet, size iyi günler.

Yazar (*şok içinde*) – Kimdi o?

Ziyaretçi – Jean-Paul Tristounet, Tiyatro Destekli Yazarlar Derneği Başkanı. Görünüşe göre Kültür Bakanı size *Sanat ve Edebiyat Şövalyesi Madalyası* vermek istiyormuş.

Yazar – Ve ona olduğunu mü söylediniz?

Ziyaretçi – Sizinle konuşmak istemediğinizi söylediğiniz... Aklıma gelen ilk şey buydu.

Yazar – Ah, evet...

Ziyaretçi – Ayrıca gerçekçi olalım. Bu oyunu yazacak gibi durmuyorum. Siz de öyle.

Yazar – Peki, ne olmuş?

Ziyaretçi – Eğer öldüyseniz, menajeriniz size verdiği 500 euroyu, yazmadığınız bir oyun için geri istemeye cesaret edemez.

Yazar – Ölü... Beş yüz euro geri ödememek için biraz abartılı bir bahane değil mi bu?

Ziyaretçi – Aklımda başka bir fikir daha var...

Yazar – Bakın işte, isteyince neler buluyorsunuz.

Ziyaretçi – Eğer öldüyseniz, hem de bir edebiyat ödülü ve ölüm sonrası bir madalya ile, yeniden ünlü olabilirsiniz!

Yazar – Sizi beni şaşırtmaya davet etmiştim ama bunu beklemiyordum.

Ziyaretçi – Teşekkür ederim.

Yazar – Bu bir iltifat olmak zorunda değildi. İnsanları şaşırtmanın birçok yolu vardır, biliyorsunuz değil mi?

Ziyaretçi – Aileniz var mı?

Yazar – Sadece eşim vardı. Ama artık onun beni ailesinden biri olarak gördüğünden emin değilim.

Ziyaretçi – Öyleyse aslında hayatı yalnızsınız. Ne eş, ne aile, ne de arkadaşlar... Bu ödül ve madalyayı sizin yerinize gidip ben alabilirim.

Yazar – Bakın hele... Size gölge yazarlık işi teklif ediyorum, tek bir satır bile yazamıyorsunuz, şimdi de benim hak ettiğim tüm ödüllerini toplamak istiyorsunuz. Kart şifremi de mi istiyorsunuz?

Ziyaretçi – Bunu düşünmek daha mantıklı olabilir. Yani, siz ölü sayılıyorsunuz.

Yazar – Her zaman bunu yalanlayabiliyim.

Ziyaretçi – Bir düşünün. Şu an ölü kalmak size her açıdan fayda sağlayabilir.

Yazar – Gerçekten mi?

Ziyaretçi – Size garanti ederim ki yarın gazetelerde adınız geçecektir. Belki manşette değil, o kadarını hayal etmeyecek. Ama *Le Figaro Littéraire* kesinlikle sizi hatırlayacaktır.

Yazar – Hayattayken ölüm ilanımı gazetedede okumak cazip geliyor doğrusu.

Ziyaretçi – Herkes sizin büyük bir yazar olduğunu söyleyecek. Kitaplarınız... en azından bir ya da iki gün boyunca ekmek gibi satılacak.

Yazar – Gerçekten mi?

Ziyaretçi – Ben gazeteci değilim ama bu fikrimle gazeteye çıkacaksınız!

Yazar – Peki, şimdî ne yapıyoruz?

Ziyaretçi – Siz ölüyü oynuyorsunuz, ben de telif haklarınızdan yüzde yirmi alıyorum.

Yazar – Menajerim sadece yüzde on alıyordu!

Ziyaretçi – Ama onunla ne bir kitap satabiliyordunuz ne de oyunlarınız sahneleniyordu.

Yazar – Emekli olmaya karar vermiştim, neredeyse alışiyordum.

Ziyaretçi – Emeklilik mi?

Yazar – Evet, huzursuzluk yaratan her şeyi yavaş yavaş hayatımdan çıkarmaya karar verdim. Yazmıyorum. Konuşmamaya çalışıyorum. Hiçbir görüşümü kimseyle paylaşmıyorum. Hatta mümkünse artık hiçbir görüşe sahip olmamaya çalışıyorum.

Ziyaretçi – Bunu gerçekten başarabileceğinize inanıyor musunuz?

Yazar – Görüş sahibi olmamayı mı?

Ziyaretçi – Emekli olmayı! Buna yetecek paranız olduğundan emin misiniz?

Yazar – Crédit Mutuel'e bakılırsa, pek öyle değil...

Ziyaretçi – Peki, ben size emekli olmaktan daha iyi bir şey öneriyorum: Ölü olmak!

Yazar – Cazip bir teklif, ama artıları ve eksileri tartmak için beş dakika düşünebilir miyim acaba?

Telefon çalar. Yazar cevap vermek üzere davranışır.

Ziyaretçi – Deli misiniz? Unuttunuz mu, siz ölü bir yazarsınız! (*Telefona cevap verir.*) Alo, evet? Crédit Mutuel mi? Hayır, üzgünüm, Bay Dentreligne az önce öldü. Evet, intihar etti... bir litre lavabo açıcı içerek. Evet, doğru, o klozet açıcı ürün... Midesinde kocaman bir delik açılmış, gerçekten korkunç bir görüntüydü. Kostik soda çok yakıcıdır. O da çok keskin biriydi, doğrusu... Neden mi? Bilirsiniz işte, sanatçılar... Ayrıca, onun borç içinde olduğunu siz de biliyorsunuzdur. Alacaklılarından kaçmak için bulduğu bir yol bu. Hayır, tabii ki para en önemli şey değil... Her neyse, aradığınız için teşekkürler... Evet, hoşça kalın. Elbette, taziyelerinizi ailesine ileteceğim...

Ziyaretçi telefonu kapatır.

Yazar (*şaşkın bir şekilde*) – Başta biraz yavaş ısınıyorsunuz, ama bir başladınız mı sizi durdurmak imkânsız! Demek ki şimdî de intihar etmiş oldum, öyle mi?

Ziyaretçi – Bir yazar için kalp krizi ya da kolon kanserinden daha romantik olur diye düşündüm.

Yazar – Romantik mi? Lavabo açıcı içerek mi?

Ziyaretçi – Doğaçlama yaptım... Aklıma o anda bu geldi.

Yazar – Doğaçlama mı? Bundan sonra metne sadık kalmanızı rica edeceğim!

Ziyaretçi – Ama bir metnim yok ki! Siz hiçbir şey yazamıyorsunuz!

Yazar – Tamam... O kadar da saldırgan olmanız gereklidir. Peki... Şimdi intihar etmiş oldum, öyle mi? Gerçekten bu aralar biraz depresif olduğumu kabul etmeliyim.

Ziyaretçi – Bakın işte!

Yazar – Peki şimdi ne yapıyoruz? Bana bir ulusal cenaze töreni mi düzenliyoruz?

Ziyaretçi – Bir yazar öldüğünde kitabı satışları en az %10 artar. Bir yazar intihar ederse, bu oran %20'ye kadar çıkabilir. (*Telefon çalar.*) Görünen o ki, işler açılıyor.

Yazar – Gerçekten de. Bu telefon yillardır bu kadar sık çalışmamıştı.

Ziyaretçi (*telefona cevap verir*) – Charles Dentreligne'nin sekreterliği, buyurun? Evet hanımfendi, doğru, eşimiz bu sabah hayatını kaybetti. Crédit Mutuel adına da taziyelerimizi sunarım. Evet, şaka değil, bir tabancayla şakağından vurdu. Emin olun, onu tanımanız zor olurdu. Kafasının üst yarısı yoktu... Gerçekten kötü bir manzara, size söyleyeyim. Evet, kesinlikle... Tabii ki, teşekkür ederim. Hoşça kalın hanımfendi. (*Telefonu kapatır.*) Eşinizdi.

Yazar – Eşim mi? Ne istiyormuş?

Ziyaretçi – Son bir saygı duruşunda bulunmak istiyormuş, görünüşe göre.

Yazar – Yillardır onu görmedim. Zaten bana hep yeterince saygı göstermediğim için sitem ederdi.

Ziyaretçi – Ölüler her zaman yaşayanlardan daha popülerdir. Göreceksiniz, ölü olmanın birçok avantajı var.

Yazar – Ve bu kez ona şakağıma kurşun siktigimi söylediiniz.

Ziyaretçi – Gelişim gösteriyorum, görüyorsunuz. (*Telefon yeniden çalar.*) Bu hızla gidersek, bir santral görevlisi tutmamız gerekecek. Charles Dentreligne'nin mirasçısı olarak, buyurun? Evet, tüm eserlerinin haklarını ben devraldım. Ölümünden birkaç ay önce evlenmiştik. Evet, onun doğrudan mirasçısıyım... Evet... Tabii ki. Hatta kısa bir süre önce bitirdiği bir oyunu var. Bence bu onun başyapımı. Daha önce hiç yayılmıştı. Evet... Evet... Tabii ki. Numarınızı alabilir miyim? Tamam, dosyanızı şahsen inceleyeceğim ve size en kısa sürede dönüş yapacağım. Görüşmek üzere.

Yazar – Şimdi de evli oldukça öyle mi?

Ziyaretçi – Bu daha kolaydı.

Yazar – Daha kolay mı?

Ziyaretçi – Tüm eserlerinizin haklarını elinde tutmamı açıklamak açısından.

Yazar – Doğru.

Ziyaretçi – Ayrıca, dul olarak, aile içinde kalmış oluyoruz.

Yazar – Pekâlâ... Ama yine de, arayan kimdi öğrenebilir miyim?

Ziyaretçi – Paris'teki bir tiyatro. Son oyununuzu sahnelemek istiyor.

Yazar – Bir tiyatro mu? Hangi tiyatro?

Ziyaretçi – Adını hemen not etmeliydim ama siz beni böldünüz... Sanırım trafik kurallarıyla ilgili bir şeydi.

Yazar – Trafik kuralları mı?

Ziyaretçi – Aynı zamanda dönüp duran bir tiyatroyu çağrıtırıyor.

Yazar – Rond-Point Tiyatrosu mu?

Ziyaretçi – Evet, o!

Yazar – Ama onlar sadece yaşayan yazarların oyunlarını oynar!

Ziyaretçi – Cesediniz henüz soğumadı, bu kadar ince eleyip sık dokumaya gerek yok, değil mi?

Yazar – Pekâlâ... Peki, şimdî ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Ziyaretçi – Öncelikle onları biraz bekleteceğim. Onlara, sırada başkalarının da olduğunu düşündüreceğim.

Yazar – Keşke sizi menajerim olarak alsaydım...

Ziyaretçi – Belki eserlerinizin tamamını kapsayan bir retrospektif düşünebiliriz, ne dersiniz?

Yazar – Neden olmasın... Ama son oyun dedığınızde kastettiğiniz şey...

Ziyaretçi – Henüz yazmadığınız oyun.

Yazar – Ama ben öldüm?

Ziyaretçi – Duydunuz, onlara elinizde yayımlanmamış bir eser olduğunu söyledim.

Yazar – Evet... Ama öyle bir eserim yok.

Ziyaretçi – Nasıl olsa gerçekten ölü değilsiniz, yazabilirsiniz.

Yazar – Ama size ilhamımı kaybettigimi söylüyorum!

Ziyaretçi – O, öncedendi!

Yazar – Önceden mi?

Ziyaretçi – Evet, siz yeniden başarılı bir yazar olmadan önce.

Yazar – Ölü bir yazar demek istiyorsunuz.

Ziyaretçi – O da var tabii... Şimdi tüm ölümsüzlüğünüz önünüzde dururken, bu oyunu yazmak için bolca vaktiniz olacak. Gerisini bana bırakın.

Yazar – Şunu sormak zorundayım ama... Ölü kalmaya ne kadar devam edecekim?

Ziyaretçi – 124. oyunu yazana kadar diyelim. Sonra bakarız.

Yazar durumu pek kavrayamamış gibi görünür.

Yazar – Peki... O zaman yazmaya çalışayım...

Ziyaretçi – Bir papatya çayı?

Yazar – Sanırım İsveç viskisine geri doneceğim... (*Şişeyi alır ve çıkışmaya hazırlanır.*) Burada mı kalacaksınız?

Ziyaretçi – Birinin cesedi beklemesi ve telefona cevap vermesi gerek, değil mi?

Yazar – Ben gidiyorum...

Yazar çıkar. Ziyaretçi rahat bir şekilde oturur, cep telefonunu çıkarır ve bir numarayı çevirir.

Ziyaretçi – Georges? Tamamdır. Sanırım yazacak, 124. oyunu... Evet, Boulevard Beaumarchais Ödülü ve Chiffres et des Lettres Madalyası konusunda biraz abartmış olabiliriz... Eminim, bunları gerçekten alamayacağını öğrendiğinde hayal kırıklığına uğrayacak, ama ne yapalım... Onun iyiliği için... Hem belli mi olur, belki yeni oyunu gerçekten iyi olur... Evet, haklısınız, o zamana kadar ölmüş olmazsa... Bu arada, size açıklamam gereken bir şey var. Biraz doğaçlama yapmak zorunda kaldım...

Yazar geri döner.

Yazar – Tam bir kuraklık.

Ziyaretçi – Anlamadım?

Yazar – Mürekkebim bitti. Kartuş boş. Bu saatte Mont Blanc kartuşu bulmak da mümkün değil...

Ziyaretçi – Peki ya daktilo?

Yazar – Daktilo mu? Daktilo mu? Dedim ya, o da benim gibi... Şeridin sonuna gelmiş.

Ziyaretçi, cebinden bir tükenmez kalem çıkarır ve yazara uzatır.

Ziyaretçi – Şimdilik bunu kullanabilirsiniz.

Yazar, işin içinden bu kadar kolay sıyrılamayacağını fark etmiş gibi görünür. Çıkar. Ziyaretçi telefonla konuşmaya devam eder.

Ziyaretçi – Bu iş bitmedi... Onu hala sıkı sıkı gözlemem gerekiyor... Bu yüzden küçük bir ek bütçe...

Bir patlama sesi duyulur.

Ziyaretçi – Ah... Görünüşe göre kartuşları bulmuş... Tamam, seni sonra ararım. (*Telefonu kapatır.*) Sanırım bu oyunu tamamen kendi başına yazmam gerekecek...

Yazar, elinde mantarını yeni patlattığı bir şişe şampanyayla geri döner.

Yazar – Viskim de bitmiş ama buzdolabında bunu buldum. Özel bir gün için saklıyordum. Aynı gün içinde hem ödül hem madalya almak... Alır misiniz?

Ziyaretçi – Neden olmasın? Ama sonra söz verin, işinize geri doneceksiniz.

Yazar – Merak etmeyin. Bilmiyorum neden ama, ölü olmak birden moralimi düzeltti.

Ziyaretçi – Ne güzel... Peki, bir fikriniz var mı?

Yazar – Her zaman gerçeklikten yola çıkmak daha iyidir. Peki, tamam. Tiyatro içinde tiyatro yapalım. İlhamını kaybetmiş bir yazarın hikayesi. Bir gün, kapısını bir gazeteci çalar...

Ziyaretçi – Evet, bu bana bir şey hatırlatıyor... Peki ya başlık?

Yazar – Neden olmasın... "Son Kartuş"?

Ziyaretçi – Daha önce kullanılmamış mıydı bu?

Yazar – Evet ama... Orijinal bir başlık da gerekiyorsa, işimiz var...

Ziyaretçi – Tamam, "Son Kartuş" olsun...

Yazar – Eğer dikte etsem, daha hızlı olmaz mı? (*Eski bir dactiloyu getirir ve ziyaretçinin önüne koyar.*) İşte, rulo buldum...

Ziyaretçi – Dinliyorum...

Yazar, sahneyi zihninde görüyormuş gibi ilhamla dikte etmeye başlar.

Yazar – Dağınık bir oturma odası. Bir adam koltukta uyuklamaktadır. Birden telefon çalar ve onu derin uykusundan çıkarır. Telefonu uyurgezer gibi açar. Alo!

Siyah.

Son.

Yazar

Jean-Pierre Martinez, Fransız bir oyun yazarı ve senaristtir. 1955'te Auvers-sur-Oise (Fransa) doğmuştur. 113 komedi yazmıştır, bunların çoğu İngilizce, İspanyolca ve Portekizce'ye çevrilmiştir. Reklamcılık alanında semiolog (göstergebilimci) olmadan önce, Jean-Pierre Martinez çeşitli rock gruplarında davulcu olarak sahneye çıkmıştır. Daha sonra televizyon programları için senaryolar yazmış ve oyun yazarlığına geri dönmüştür. Bugün, Fransa'da oyunları en çok sahnelenen çağdaş oyun yazarları arasında yer almaktadır.

Jean-Pierre Martinez'in oyunları, skeçleri ve diğer metinleri web sitesinden ücretsiz olarak indirilebilir. Ancak, herhangi bir kamuya açık temsil için yazarın web sitesindeki iletişim formu üzerinden izni gereklidir: <https://comediatheque.net/>

Bu metin telif hakkı yasalarıyla korunmaktadır.
Telif hakkı ihlali cezai olarak araştırılacak ve maksimum 3 yıla
kadar hapis ve 300.000 Euro para cezasıyla
sonuçlanabilecektir.

© La Comédiathèque
Ücretsiz olarak indirilebilen oyun
<https://comediatheque.net/>